

taget, at Linien skal udføres paa den Maade, som nu vedtages. Om man senere kan tilvejebringe Ophæjninger, saa at hvad dermed er tilfjet paa en bekvemmere og nemmere Maade ad andre Veie kunde naaes, og om dette kan gjøres saa indlysende for Alle, at man fra alle Sider giver sit Samtykke til Modificationer, skal jeg ikke inklade mig paa, men kun bemærke, at det Samme gjælder ogsaa om andre Love, at de gjælde, indtil de blive forandrede. Men jeg betragter dette som et Jernbanenet, der vel ikke er saa fuldstændigt, at det omfatter alle Interesser, der see hen til en Jernbane med større eller mindre Kængsel, men som dog fyldestgjør de Krav, der nu fremstille sig som de væsentligste, og til hvis Fyldestgjørelse vi kunne see Muligheden af at tilvejebringe Midlerne. Jeg gjentager: have vi ikke paataget os for Meget derved, — for Lidt er det ganske sikkert heller ikke. Naar jeg derfor med Hensyn til de to Underændringsforslag, der ere stillede, skal henholde mig hertil, er det ingenlunde for at bestride, at fra et vist Standpunkt Meget kan tale for dem, og at det kunde være et naturligt Ønske at faae det fuldført, men jeg skal kun bemærke, at der kunde være mangfoldige andre ligesaa berettigede og langt vægtigere Ønsker, som kun mangle Talsmænd for at fremkomme, og naar de fremkom fra enhver Side og de bleve understøttede med god Tvil, og det anført, der kunde siges derfor, vilde det blive aldeles indlysende, at man ikke kunde gaae ind paa at gjøre Alt, men at man nu fornødtigvis bør blive staaende ved hvad der foreligger, hvorved der er al Udsigt tilstede, til at det kan realiseres. Nu har den sidste ærede Taler vel henviist til Gudenaadalen, ikke blot den Strækning deraf, som Lovforslaget her omhandler, indtil Nye Mølle, hvorfra Linien skal dreie ind til Aarhus, men han har talt om Gudenaadalen i dens hele Udstrækning, som om det var et rigt Opland, der gik en mægtig Udvikling imøde, naar den erholdt, hvad den mangler, gode og lette Communicationsmidler. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at det efter min Overbevisning ikke blot strider mod de virkelige Forhold, men at det ogsaa er aldeles uforeneligt med hvad den samme ærede Rigsbogsmand sagde under Sagens første Be-

handling, thi da kunde han ikke i Europa finde nogen Analogi for hvad han foreslog, men maatte gaa til andre Verdensdele og sagde, at man ikke der var bange for at lægge Jernbaner i den vilde Øst, i det Haab, at naar man førte Jernbaner derhen, saa vilde de fremkalde store Stæder, Landbrug og industriel Udvikling, og at man altsaa gennem Jernbaner vilde fremkalde det, som senere skulde jernære dem. Jeg troer endnu, at der er anført saa meget for Gudenaadalen, at der maa gjøres Noget for samme. Jeg troer ialtsald, at der er en taktisk Nødvendighed tilstede for, at Hensynet hertil, naar ikke hele Sagen skal strandre, maa fyldestgjøres, men selv om man vil opstille med den ærede sidste Taler som den øverste Lov, i denne Sag ialtsald, at fyldestgjøre Folkethinget, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at under de lange Forhandlinger, der have været førte der, har der ikke praktisk været Tale om en Linie fra Nye Mølle til Tange, men om en Linie fra Nye over Gudenaadalen og Randbøl Hede til den fiesvigste Grændse, og anbefaler den ærede Landstingsmand at blive staaende derved. (V. Christensen. Maa jeg bede om Ordet!), kan han sige, at der derved stæer en Fyldestgjørelse for Folkethingets Majoritet? Det kan ialtsald hverken sees af Afstemningerne eller af Forhandlingerne, med mindre man lægger Vægt paa Ytringer, der ere faldne fra den Side, om at man endnu ikke var paa det Punkt, at man skulde udtale sit sidste Ord. Men dernæst, selv om det er indrømmet, — og det er et Punkt, som Landstinget ikke kan vækjennde sig, at Opgaven kun er, at udfinde, hvad der er Folkethingets Villie — kan det ikke gaae an, hvor der staaer 47 mod 43, at ignorere de 43 og kun betragte de 47 som dem, der skulle stæe Fyldest, saaledes opstillet i Principet, er det en meget betænkkelig Sag. Ganste vist skal ethvert Thing tage Hensyn til Stemninger og Ansættelser i det andet; det er den nødvendige Forudsætning for en god Samarbeiden, og jeg haaber, at det altid vil stæe gjensidigt, men man kan umuligt gjøre det til den eneste ledende Grundsætning. Det skulde da snarest være der, hvor der er, om end ikke en bestemt eenstemmig, saa dog en til Eenstemmighed grændsende Mening. Men det gaaer ikke an, hvor to An-